

Arrest

nr. 194 433 van 27 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2017 met referthenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die loco advocaat B. DAYEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 25 maart 2016 in België in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 4 april 2016 dient verzoekster, in functie van haar Belgische echtgenoot, een eerste aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 30 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt geoordeeld dat het bewijs van stabiele, toereikende

en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische referentiepersoon, zoals vereist bij artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), niet voorligt.

1.4. Verzoekster dient op 27 december 2017, in functie van haar Belgische echtgenoot, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 26 juni 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 6 juli 2017 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.12.2017 werd ingediend door:

Naam: [E.]

Voornaam: [I.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Op 27.12.2016 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door mvr. [E. I.], geboren op [...] te [O.] (Marokko).

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 25.03.2016 met dhr. [A. A.], geboren op [...] te [...].

Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Kapelle-Op-Den-Bos.

Overwegende het negatief advies dd. 30.07.2015 van de Procureur des Konings;

“Betreft voorgenomen huwelijk tussen [A. A.] en [E. I.]

Op basis van de bijgevoegde onderzoeksresultaten blijkt uit het geheel van omstandigheden dat bij ten minste één van de partijen, de intentie kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

De volgende elementen uit het geheel van omstandigheden vallen hierbij op:

- Mevrouw verblijft illegaal in het land. Zij is illegaal via Spanje naar België gebracht door meneer en een tussenpersoon. In het verleden werd een visum reeds geweigerd. Ze heeft het bevel gekregen het grondgebied te verlaten, hetgeen ze weigerde te tekenen. De verblijfssituatie van mevrouw is uiterst precair.

- Er is een groot leeftijdsverschil tussen partijen: meneer is 30 jaar ouder dan mevrouw.

- De kennismaking gebeurde via een tussenpersoon. Het betreft hier duidelijk een gearrangeerd huwelijk dat tot stand kwam via bemiddeling.

- De kennismakingsperiode was zeer kort. In december 2012 heeft mevrouw meneer voor de eerste maal gesproken. In januari 2013 is meneer 14 dagen naar Marokko vertrokken om mevrouw te bezoeken en hij vroeg op dat moment reeds haar hand. Deze korte kennismakingsperiode sterkt het vermoeden van een schijnhuwelijk: uit diverse rechtspraak kan gedistilleerd worden dat een lange kennismakingsperiode is vereist zodat de echtgenoten de tijd zouden hebben om elkaar te beginnen beschouwen als mogelijke levenspartners en een huwelijk te plannen en voor te bereiden met de intentie om een duurzame samenleving op te starten.

- Er is geen sprake van een duurzame relatie die opgebouwd werd. De relatie werd telefonisch onderhouden via skype. Het huwelijk beantwoordt niet aan de realiteit wanneer de man en de vrouw elkaar slechts op een afstand hebben gehoord.

- Een huwelijk in Marokko werd geweigerd. Mevrouw verklaart daarbij uitdrukkelijk dat ze in België zou willen huwen omdat men hier toleranter is.

- Meneer weet niet of er een huwelijksfeest zal georganiseerd worden. Dit sterkt het vermoeden dat het om een schijnhuwelijk gaat vermits bij moslims het religieus huwelijk primeert boven het wettelijk huwelijk.

- De kennis van meneer over mevrouw zelf is zeer beperkt. Hij geeft nietszeggende en algemene antwoorden. Het feit dat hij geen gedetailleerde informatie kan geven over essentiële feitelijke elementen zoals haar opleiding en werk toont aan dat meneer niet de intentie heeft om een duurzame samenleving met haar op te bouwen.

Op basis van deze gegevens adviseert mijn ambt negatief in verband met de aanvraag tot het huwelijk van de betrokkenen nu dit strijdig schijnt te zijn met de openbare orde.”

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen de heer [A. A.] en mevrouw [E. I.] afgesloten huwelijk te erkennen (artikel 27 IPR).

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Artikel 74/13 W. 15.12.1980: Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Het huwelijk tussen betrokkenen wordt niet erkend. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het is duidelijk dat betrokkene niet van plan is om een “echtelijke” relatie met haar partner aan te gaan.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel, gericht tegen de bestreden weigeringsbeslissing, de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 27 van het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR) en van de artikelen 45, 1317, 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek. Zij betoogt dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Zij onderbouwt het middel als volgt:

“Op 25.3.2016 werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Kapelle-op-den-Bos het huwelijk afgesloten tussen verzoekster en de Heer [A. A.], van Belgische nationaliteit.

Bij verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 – en niet op grond van artikel 40 van diezelfde wet, zoals foutief vermeld staat in de bestreden beslissing – voegde ze een kopie van haar huwelijksakte (stuk 2).

De bestreden beslissing verwijst naar het negatief advies van de Procureur des Konings dat de huwelijksluiting voorafging, van 30.7.2015, en concludeert:

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen de heer [A. A.] en mevrouw [E. I.] afgesloten huwelijk te erkennen (artikel 27 WIPR).

Deze conclusie van tegenpartij, waarop de bestreden beslissing steunt, is problematisch in het licht van verschillende wettelijke bepalingen.

Eerste onderdeel

Tegenpartij weigert het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot, verleden voor een Belgische ambtenaar van de burgerlijke stand, te erkennen, op basis van artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR).

Artikel 27 WIPR luidt als volgt:

“Erkenning en uitvoerbare kracht van buitenlandse authentieke akten.

Art. 27 § 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in §

1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

Zoals de titel, alsook de bewoording duidelijk aangeven, heeft artikel 27 WIPR betrekking op de erkenning van buitenlandse authentieke aktes.

In casu legde verzoekster een Belgische huwelijksakte voor, van een huwelijk dat voltrokken werd in Kapelle-op-den-Bos.

Noch artikel 27, noch enige andere bepaling van het Wetboek Internationaal Privaatrecht, kunnen dienstig aangewend worden om een Belgische authentieke akte niet te erkennen.

Door te weigeren verzoeksters huwelijksakte te erkennen, op basis van artikel 27 WIPR, heeft tegenpartij dit artikel geschonden. De bestreden beslissing – die volledig op deze onrechtmatige weigering tot erkenning steunt – schendt eveneens artikels 40ter en 62 van de wet van 15.12.1980.

Het eerste middel is gegrond.

Tweede onderdeel

Tegenpartij steunt de – onrechtmatig genomen – beslissing om verzoeksters huwelijk niet te erkennen op het negatief advies van de Procureur des Konings dat aan de huwelijksvoltrekking voorafging.

Artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: B.W.) bepaalt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand een advies kan vragen aan de Procureur des Konings, vooraleer hij beslist of een huwelijk al dan niet voltrokken kan worden.

Het advies van de Procureur des Konings is niet bindend (zie o.a.: Hof van Beroep te Gent, arrest van 14.1.2016).

In een vraag-en-antwoordonde in de Kamer voor Volksvertegenwoordigers verduidelijkte de Minister van Justitie het volgende betreffende artikel 167 B.W.:

“In geval van twijfel over de manier waarop hij [de ambtenaar van de burgerlijke stand] zijn functies moet uitoefenen kan hij het (niet-bindende) advies inwinnen van de procureur des Konings. In het kader van de strijd tegen de schijnhuwelijken wordt deze adviesmogelijkheid uitdrukkelijk vermeld in artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek, doch het is de ambtenaar van de burgerlijke stand die in laatste aanleg beslist om het huwelijk al dan niet te voltrekken. De ambtenaar van de burgerlijke stand moet slechts dan weigeren een huwelijk te voltrekken, wanneer hij van mening is dat alle gegevens in de richting wijzen van een duidelijk en eenduidig schijnhuwelijk.”² (eigen aanduiding)

In casu besliste de ambtenaar van burgerlijke stand van de gemeente Kapelle-op-den-Bos om het negatief advies van de Procureur des Konings niet te volgen en het huwelijk tussen verzoekster en de Heer [A.] te voltrekken.

Tegenpartij legt deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand volledig naast zich neer en beslist op eigen houtje om het huwelijk van verzoekster niet te erkennen op basis van het advies van de Procureur des Konings.

Zodoende miskent tegenpartij niet enkel de exclusieve bevoegdheid die aan de ambtenaar van de burgerlijke stand toekomt op basis van artikels 166 en 167 van het Burgerlijk Wetboek, maar eigent tegenpartij zich bovendien bevoegdheden toe die haar geenszins toekomen.

Uw Raad herinnerde eraan dat “van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen” (arrest nr. 145.991 van 22.5.2015).

De bestreden beslissing is duidelijk met machtsoverschrijding behept en dient daarom nietig verklaard te worden.

Derde onderdeel

Een akte van de burgerlijke stand levert op grond van artikel 45, §1, vijfde lid B.W. een volledig bewijs op, zolang zij niet van valsheid is beticht:

“De in de registers ingeschreven akten, alsmede de eensluidend verklaarde en behoorlijk gezegelde afschriften daarvan, hebben bewijskracht zolang zij niet van valsheid zijn beticht.”

Aktes van burgerlijke stand beantwoorden bovendien aan de definitie van een authentieke aktes die opgenomen is in artikel 1317 B.W. De bewijskracht van de inhoud van authentieke aktes wordt gewaarborgd door artikel 1319 en 1320 B.W..

Er zij aan herinnerd dat de Raad van State recent nog de algemene draagwijdte van deze artikels benadrukte (arrest nr. 236.289 van 27.10.2016):

“Anders dan hoe de verwerende partij het ziet, kent de toepassing van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek een algemene draagwijdte. Ze zijn van toepassing telkens de rechter – hetzij de gewone rechter, hetzij de administratieve rechter – in het kader van de voor hem gevoerde bewijslevering, zijn beslissing steunt op de inhoud van een geschrift, zonder dat daarbij een onderscheid

moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin het akten betreft die rechtshandelingen – bijvoorbeeld verbintenissen – vaststellen, dan wel andere bewijsstukken.”

Door te oordelen dat verzoekster niet gehuwd is, terwijl zij een huwelijksakte voorlegt die ingeschreven staat in het register van de burgerlijke stand, miskent tegenpartij onmiskenbaar de bewijskracht van deze akte van de burgerlijke stand.

Hierdoor schendt tegenpartij artikel 45 van het Burgerlijk Wetboek, alsook artikels 1317, 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek.

Vierde onderdeel

De bestreden beslissing heeft betrekking op de tweede aanvraag tot gezinshereniging ingediend door verzoekster op grond van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Haar eerste aanvraag werd geweigerd omdat geoordeeld werd dat haar echtgenoot toen over te weinig bestaansmiddelen beschikte.

Tijdens de eerste aanvraag van verzoekster werd de huwelijksakte dus – terecht – als rechtsgeldig bewijs beschouwd van haar huwelijk met een Belgische onderdaan, die in het omgekeerde geval (zoals in casu) immers niet hoeft over te gaan tot een onderzoek van de bestaansmiddelen.

Tegenpartij heeft hiermee op zijn minst de gerechtvaardigde verwachting gewekt dat zij in een volgende aanvraag tot gezinshereniging het bestaan van het huwelijk niet in twijfel zou trekken.

Niet alleen komt het tegenpartij geenszins toe om te weigeren een Belgische huwelijksakte, ingeschreven in de registers van de burgerlijk stand, te erkennen, zoals onder de voorgaande onderdelen werd uiteengezet, bovendien heeft zij het vertrouwensbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geschonden door dit eerst niet en nu wel te doen.”

2.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.2.2. Het is in casu niet betwist dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Kapelle-op-den-Bos op 25 maart 2016 overging tot de huwelijksvoltrekking tussen verzoekster en de heer A.A., en dit niettegenstaande een negatief advies van het parket van 30 juli 2015, en evenmin dat verzoekster ter staving van haar aanvraag tot gezinshereniging een voor eensluidend verklaard en behoorlijk gezegeld afschrift van de Belgische huwelijksakte heeft voorgelegd.

Het door verzoekster ingeroepen artikel 45, § 1, vijfde lid van het Burgerlijk Wetboek bepaalt als volgt:

“De in de registers ingeschreven akten, alsmede de eensluidend verklaarde en behoorlijk gezegelde afschriften daarvan, hebben bewijskracht zolang zij niet van valsheid zijn beticht.”

Op geen enkele wijze geeft verweerder aan dat het voorgelegde afschrift van de Belgische huwelijksakte vals zou zijn.

In de bestreden weigeringsbeslissing kan worden gelezen dat verweerder weigert het huwelijk te erkennen met toepassing van artikel 27 van het WIPR en dit onder verwijzing naar het reeds genoemde negatief advies van het parket van 30 juli 2015 inzake de huwelijksvoltrekking. Zoals verzoekster correct stelt, heeft artikel 27 van het WIPR evenwel betrekking op de erkenning en uitvoerbare kracht van buitenlandse authentieke akten en speelt deze bepaling bijgevolg niet in de thans voorliggende situatie waarin de aanvraag tot gezinshereniging werd gedaan op basis van een in België afgesloten huwelijk en op voorlegging van een afschrift van een Belgische huwelijksakte.

Het determinerende motief van de bestreden weigeringsbeslissing – met name dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op haar hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan, waar het huwelijk niet wordt erkend in België gelet op artikel 27 van het WIPR – kan bijgevolg niet standhouden. Verweerder heeft aldus ten onrechte geoordeeld dat artikel 27 van het WIPR in casu toepassing kan vinden en de bewijskracht van de voorgelegde Belgische huwelijksakte miskend.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing. Een verder onderzoek van het middel dringt zich niet op.

2.3. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. Verweerder kon in casu immers in geen geval een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zij voldeed aan de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS